

a
DEAL
with the
ELF KING

ALKU A TÜNDEKIRÁLYAL

Bónuszfejezet

ELISE KOVA

a DEAL *with the* ELF KING

ALKU A TÜNDEKIRÁLYAL

Bónuszfejezet

Kossuth Kiadó

Kossuth Kiadó

© Elise Kova
Hungarian translation © Farkas Veronika

Tavaszi szertartások

Az éjszaka elcsendesedik. *Végre* befejezte az üvöltést.

Leosonok a lépcsőn, gondosan ügyelve arra, nehogy rálépjek azokra a fokokra, amelyekről tudom, hogy nyikorogni fognak. Amikor sikerül leérem az aljára anélkül, hogy egyetlen pissenést is hallanék, visszafojtott lélegzettel hallgatózom egy kicsit. Teljes csend.

Rettegésünk édes tárgya alszik.

Úgy lopakodom végig a konyhán, mintha a keleti vidékek rémisztő, alakváltó emberszörnyetegei elől menekülnék. A talpam minden egyes padlódeszkára emlékszik még azokból az időkből, amikor Alice-szel jártunk ide. Soha nem gondoltam volna, hogy ekkora hasznát veszem még annak, hogy annak idején éjszaka kiszökdöstem úszni a csillagok alatt.

De ha már azoknál a dolgoknál tartunk, amikre nem számítottam...

Minden egyes alkalommal megdöbbenek, amikor meglátom őt, olyan nagy hatást gyakorol rám az egész lénye. Luella. A szerelmem. Az Emberkirályném sugárzón szépek tűnik a holdfényben. Haja, akár a jeges tűz. Bő, szinte folyékonyan leomló selyemköpenyben üldögél, ami olyan lazán van megkötve a derekán, hogy mélyen szétnyílik a dekoltázsánál, amit annyira izgatónak találok, hogy önkéntelenül felmordulok.

– Ezt a hangot értelmezhetem úgy, hogy őfelsége alszik? – kérdezi Luella suttogva, pajzán mosolyt vetve rám, mintha aprót dobna egy koldusnak.

Pontosan tudja, mennyire elgyengülök tőle. És még ennél is rosszabb, hogy *élvezi* is. De a legrosszabb az, hogy ettől csak még jobban szeretem.

– A megtestesült rémálmunkra gondolsz? Igen, álomba merült.

Luella majdnem elneveti magát, megpróbálja visszafojtani a kezével, de az ujjai közül mégis kiszökik egy kis kuncogás.

– *A megtestesült rémálmunk!* Eldas, a saját lányodról beszélsz.

– Biztosak vagyunk ebben? Én soha nem sírtam ennyit.

A feleségem mögé lépek, és futólag megsimogatom a vállát, elvégre csak azért kerültem arra, hogy hozzáérhessek, majd leülök a mellette lévő székre. A kertet nézzük, előttünk az asztal, melyen két bögrében hűl a tea: Luella saját, kamillából, levendulából, maracujából és *Camellia sinensis*-ből álló keveréke.

Ez a csend és meghittség nagyon kellemes kontrasztot jelent a közös uralkodásunk első két évéhez képest. Az első hónapjaink feszengős tárgyalásokról és óvatosan körbetáncolt elvárásokról szóltak. Luellának el kellett sajátítania azt a keménységet, ami elengedhetetlen az uralkodáshoz, és amit immár bármikor pajzsként tud magára ölteni, ha kell. A nemesek és az úrhölgyek elég lassan fogadták be maguk közé, a nép azonban annál gyorsabban. De minden iránta táplált ellenérzés semmivé foszlott, amikor napvilágra került, hogy konkrétan mit is tett a világunkért, és amikor látták, hogy olyan igazságos és őszinte szívvel uralkodik, amit én annyira szeretek benne.

– Szerintem nem én vagyok a leghitelesebb forrás azzal kapcsolatban, hogy milyen voltál kisbabának.

– A Köztesvidéken mindennel kapcsolatban én vagyok a leghitelesebb forrás – állapítom meg.

Luella erre is halkán kuncog. A lányunk örökölte a nevetését, és én reménytelenül a rabja vagyok mindkettőnek. Bármit megtennék azért, hogy mosolyt csaljak az ajkukra.

– Hát persze hogy te – biztosít róla Luella, majd iszik egy kortyot a teájából, és elégedetten felsóhajt. – Köszönöm, hogy hajlandó voltál erre a kis kiruccanásra. Az elmúlt évek elég zaklatottan teltek.

– Most már kezd hagyománnyá válni, hogy útban a Nyugatvég felé megállunk a királyné kunyhójában, nem gondolod?

Luella arca rózsaszínűbbre váltott a szavaim hatására. Ez a birtok, ezek a falak szentek számunkra. Itt érhettem először a testéhez, itt fogant az első gyermekünk több mint egy éve, és ide fog visszavonulni – amennyiben az istenek is úgy akarják – egyre gyarapodó családjunk, amikor az uralkodás megpróbáltatásai túlságosan kimerítenek bennünket.

A tekintetem végigsiklik a kerten.

– Már most magam előtt látom, ahogy itt szaladgál, és lelkesen segédkezik neked az összes cserje és palánta mellett.

– Te pedig hős védelmezőként léphetsz fel, ha valamelyik megpróbálná megölni.

– Szerintem te éppen elég alkalmas vagy arra, hogy megvédd őt a növényektől.

Luella erre halkán felhorkant, kissé megrázza a fejét, és ő is a kertet nézi. Kíváncsi lennék, hogy mit lát. Egy gyermeket az ő égővörös hajával és az én élénkkék szememmel, az ösvények mentén termő szamócáktól foltos ujjakkal? Vagy ifjú nőként képzelem maga elé Arunát, amint a tőlünk örökölt mágikus képességeivel kísérletezik? Esetleg azt a kistestvért látja a nővére mellett... Abban a kistestvérben *reménykedik*, akiben én?

– Két világ gyermeke... – dűnnyögöm halkán.

– Tessék?

– Semmi. – Megnyugtatón mosolyogva megrázom a fejem.

Luella szemében gyanakvás csillan, de rám hagyja a dolgot. Ezt a beszélgetést mostanra számtalanszor lefolytattuk – már azelőtt is, hogy Aruna egyáltalán megszületett volna. Luella azt tartja valószínűbbnek, hogy Aruna embervére fog dominálni, és a lányunk talán egyáltalán nem rendelkezik majd mágikus képességekkel. De Aruna az én szememet és az én fülemet örökölte, és kétlem, hogy ezzel véget érne a hasonló-

ságunk. Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy olyan erős mágikus tehetséggel bír majd, ami alapjaiban rázza meg a Köztesvidéket.

– Tudod, amikor kis koromban Alice-szel eljöttünk ide pihenni, éjszakánként kiszöktem úszni – terelem el a szót könnyedén.

Aruna mágiája nem az a téma, amit hosszan szeretnék kielemezni. Nem szívesen rágódom olyan dolgokon, amiket nem tudok befolyásolni, bármilyen kevés is akad ezekből.

– Tényleg? – kérdezi Luella felhúzott szemöldökkel.

– Meglepettnek tűnsz.

– Minden egyes alkalommal meglepődöm, amikor kiderül, hogy valamiben megkerülted a szabályokat. Tudod, amikor először találkoztunk, teljesen bedőltem a tökéletes felszínnek.

Felkacagok. Persze, pontosan tudom. Még mindig emlékszem rá, hogy nézett rám akkoriban. De azokat a sebeket, amiket a szúrós tekintete ejtett rajtam, már rég begyógyították az édes csókjai.

– Kivártam, amíg odafent csend lett, és Alice mélyen elaludt. Utána kiosontam, meztelenre vetkőztem, és boldogan úsztam a csillagok alatt.

Luella felhördül.

– *Meztelenül* úsztál? Miközben Alice itt aludt, a házban?

– Ha felmerült volna bennem akár a legcsekélyebb gyanú, hogy megláthat, egy pillanat alatt eltűntem volna a Fakóban.

Valójában magamon hagytam az alsóneműmet... – már ettől az apró füllentéstől is büntudatom támad Luellával szemben. De az igazság nem szolgálná pillanatnyi céljaimat. Azt csak később fogom bevallani, miután az extázisunk hullámai elülnek, és a feleségem megbocsátó hangulatba kerül.

– Meglep, hogy ennyire megdöbbsz ezen. Akkor is meztelenül úsztunk, amikor először voltunk itt.

Luella az ajkába harap, hogy leplezze a vigyorát – sikertelenül.

– Emlékszem.

Sikerül pont arra terelnem a gondolatait, amerre szeretném. Felálllok, és a szemébe nézek, miközben lassan lehúzom az inget a vállamról. Ami-

kor Luella meglátja, hogy a kezem a nadrágom derekához vándorol, lélegzetvétele felgyorsul, amitől megnő annak a veszélye, hogy a melle kiszabadul selyembörtönéből.

– Mit csinálsz, Eldas? – kérdezi bársonyos hangon.

– Úszni megyek. A beszélgetésünk erősen emlékeztet arra, milyen régen nem csináltam ilyesmit.

Meztelenre vetkőzve kilépek a holdfénybe, tudván, hogy Luella tekintete a testemre tapad. Megborzongok tőle. Már a pusztá figyelmétől is kiélesedik az összes érzékszervem. A széke megcsikordul a földön, ebből tudom, hogy reggelre mindketten kifulladtan, kielégülten fekszünk majd az ágyban. Még pont időben pillantok hátra a vállam felett ahhoz, hogy lássam, ahogy a köntöse némán a földre hull.

Luella még mindig nem szokott teljesen hozzá a lányunk születése utáni testéhez. Mesélt nekem a bizonytalanságairól..., a kétségeiről. De...

Kinyújtom a kezem.

– Gyere ide. – Az ujjai az enyéimre fonódnak, és amikor magamhoz húzom, selymes bőre az enyémhez tapad. Előrehajolok, hogy a fülébe suttozjak. – Magad vagy a tökéletesség.

A szeme felragyog a holdfényben, és az ajka mindentudó mosolyra húzódik. Megcsókolom, hogy némán biztosítsam: *ezt akár ezerszer is el fogom mondani neked.*

Ő az én Luellám, éppolyan eleven és változó, mint a föld a talpunk alatt. Én egyáltalán nem viszolygok az ősztól csak azért, mert imádom a tavaszt. Életünk minden egyes fázisában és változásában örömet lelem. Ugyanolyan hevesen kívánom a feleségem nyarát, mint amenynyire szükségem van a telére.

Ide nekem mindent, ami vagy, mindent, ami leszel, te lélegzetelállító nő. Egy pillanatra se gondold, hogy nem vagy elég – mondanám, de néma maradok. A szavak ideje lejárt.

Bevezetem a vízbe, ami hűvös, és Luella lélegzete egy pillanatra eláll tőle. Magamhoz húzom, miközben az ajkunk összeér. *Meleg...* Ő mindig olyan meleg.

Gyengéden, lassan érek hozzá. Az intimitás még mindig meglehetősen új számunkra Aruna születése óta, és az ő tempójában akarok haladni, nem pedig a saját lüktető vágyamében. Az idő nekünk dolgozik. Ő az enyém, én pedig az övé vagyok, mindörökre.

Luella hagyja, hogy leültessem a medence szélére. Amikor fölé hajlok, hátradől, és szenvedélyesen megcsókol. A víz gyengéd hullámozása kettőnk között olyan illúziót teremt, mintha saját áramlatokat hozna létre, amik engem is magukkal sodornak. Végigcsókolom a nyakát, gyengéden beleharapok a kulcscsontjába, követem a nyelvemmel azt a vonalat, amit a víz rajzol a mellére. Luella halkán felnyög.

– Csendben kell maradnunk, nehogy felébresszük az alvó hercegnőt – mondom vigyorogva.

– A nyelvéd lehetetlenné teszi a csendet.

– A tanácsadóim és a nemeseim is mindig ezt mondják – suttogom.

Luella halkán felnevet – az összes tanácsadói megbeszélésen jelen van.

A hajába fúrom a kezem.

– Mire vágyik ma este, királyném?

– Mindenre.

– Hát, legyen.

A csókjaink egyre céltudatosabbá válnak. Luella megmozdul alattam, széttárja a lábát, lehetővé téve, hogy felvegyem azt a pózt, amit már jól ismerek. Az önuralmam utolsó cseppjeit is bevetve óvatosan mozgok, a tekintetét fürkészve a fájdalom vagy habozás jelei után. Semmi ilyesmit nem látok benne, így hát a testünk ismét egyesül. Egy lényé olvadva mozgunk, sóhajtozunk, vágyakozunk a gyönyör sikolyaira. Ezzel a testi szertartással áldozunk annak az egyetlen léleknek, ami mindkettőnkben ott lakozik.

Három nappal később megérkezünk Nyugatvégre. A király a hagyományok szerint Quinnarban tartózkodik a tavaszi szertartások idején, de a Köztesvidéken izzik a levegő a változásoktól. Amikor Luella megkérdőjelezte az Emberkirályné-ciklus szükségességét, azzal másokat is arra ösztönzött, hogy beteljesítsék az álmaikat – hogy utánajárjanak, hol húzódnak a lehetőségeik határai. Az elmúlt két évben mások is éppen annyira megszerették, és csodálni kezdték őt, mint én. Még Harrow is hajlandó új szerepeket és kötelezettségeket elvállalni, most például ő felügyeli a Birodalmat a fővárosban a távollétemben.

Az, hogy egyesek vakmerőbbé váltak, némi fejfájást is okozott nekem királyként. De a népemet boldognak látom, ráadásul a Köztesvidék jobban él, mint valaha, és ez minden apró bosszúságot megér.

Nyugatvég tetején állok, és sárkányokat és főnixeket rajzolok a csillagok elé. A kék és zöld lángok narancssárgán robbannak szét, hogy utána ártalmatlan szikraként hulljanak a városra. Egy hangos nevetés eltereli egy pillanatra a figyelmemet a mágikus ünnepi bemutatóról.

Aruna esetenül tapsol apró kis kezével, miközben Luella a térdén lovagoltatja, és valami olyasmit mond neki, amit én nem hallok. Fallas a szüleivel, Drestinnel és Carcinával üldögél, és tágra nyílt szemmel, megbűvölve bámulja az eget.

Folytatom az előadást, de nem a városból felszálló üdvriválás és sóhajok kedvéért, hanem a mögöttem boldogan mosolygó gyerekekéért. A lányom és a feleségem engem néz. Ezt a gondolatot és boldogságot alig pár éve még el sem tudtam volna képzelni. Valódi nevek villannak fel a fejemben, és én a Fakóból erőt merítve rajzolom őket az égre.

A mágia eléri a csúcspontját, és egy virágos mezővel borítom fénybe az eget – a rózsák liliomokká, orgonává, és még sok más szépséggé változnak, miközben lehullanak.

Aruna hangosan felvisít, és amikor hátrafordulok, látom, hogy ő is az ég felé nyújtogatja a kis kezét. Olyan erőteljes hullámot érzek a Fakóban, hogy arra még Kampó is felemeli a fejét hatalmas mancsairól, hogy a kislányra pillantson – soha nem szokott túlságosan eltávolodni tőle.

A körülöttünk csillámló mágia átrendeződik, összetömrül, megváltozik. Valódi virágszirmokat hoz létre a korábbi fények és illúziók helyén. Egy szellemfarkas, Kampó kiköpött mása vonít fel az égben, majd táncol végig a lehulló virágokon, mielőtt elhalványulna.

A családom tapsol. Aruna kacag, és összecsapkodja a kis tenyerét, én pedig lenyűgözve bámulom.

– Bátyám, eddig ez volt a legjobb! – jegyzi meg Drestin. – Ez a finálé...

– Azt nem én csináltam – válaszolom halkán, csodálkozva azon, hogy egyáltalán hallják a hangom a városból felszűrődő üdvrivalgásban.

– Mi? – kérdezi az öcsém.

De én ügyet sem vetek rá. A feleségem tekintetét keresem. Luella szemem kicsit kitágul, mire lassan bólintok. Mindketten Arunára nézünk.

– Nehogy azt mondd... – Drestin is a lányom felé fordul. – De ő... Ez nem lehetséges.

– Mi történt? – kérdezi Fallas az anyjára pillantva. – Aruna jól van?

Pufók lábacskaival Luella felé totyog, de Carcina felkapja, és az ölébe ülteti, enyhén gömbölyödő hasa mellé, ami azt jelzi, hogy Fallasnak nemsokára kistestvére, Arunának pedig egy újabb unokatestvére születik.

– Minden a legnagyobb rendben, kicsikém – mondja neki Carcina derűsen. – Aruna nagyon különleges kislány, és az előbb meg is mutatta, mennyire.

– Én azt hittem, hogy én vagyok különleges! – duzzog a kisfiú.

– *Mindketten* különlegesek vagytok – mondja nevetve Drestin, és összeborzolja a kislány haját.

Luella felemeli Arunát, és fel-le hintáztatja, miközben a kislányunk édesen kacag.

– Ki használta életében először a mágiát? Csak nem te? – gügyögi Luella.

Drestin mellém lép, és vállon vereget.

– Elég nagy kihívások állnak előtted, nem igaz?

– Nagyon úgy tűnik – válaszolom, majd végighúzom a kezem a hajamon, és felsóhajtok. – Bárcsak lenne valami útmutató ahhoz, hogyan kell a két világ gyermekeit nevelni. Azt sem tudom, hogy fogjak neki a mágiája kordában tartásának.

Pedig azt hittem, kapok még pár évet arra, hogy ezt kitaláljam.

Az öcsém elgondolkozik. A tekintete északnyugat felé, a tündérek birodalma irányába vándorol.

– Á, tényleg... Jött egy futár ma este, azután, hogy te már elindultál, hogy felkészülj a bemutatóra.

– És mit mondott?

Zakatozni kezd a szívem. Ami a tündérekkel kapcsolatos, az nem lehet jó. Még mindig emlékszem arra az éjszakára, amikor Harrow-t kergettem a vadonban, és attól féltem, hogy őt is, és Luellát is elveszítem. Ha csak egyetlen ferde pillantást is vetnek a családomra, hát én...

– Ne aggódj már ennyire – mondja Drestin nevetve. – Kivételesen jó hír érkezett.

– Ami a falnak arról az oldaláról jön, az szinte soha nem jó.

Máris azon kezdek gondolkozni, mit tehetnék azért, hogy még nagyobb biztonságban legyen a családom.

– Ez most tényleg *más*. És azt hiszem, talán akad valaki, aki segíteni tud neked Arunával kapcsolatban.

Átnézek az öcsém válla felett, egyenesen a tündérek birodalmának mélyébe, és azon gondolkodom, hogy mi történhetett. Valaki, aki segíteni tud Arunával... Ki lehet az?

– Valami nagy dolog történt, ugye?

– Igen.

– Ne kímélj! – szólítom fel az öcsémet.

– Hát, amennyiben hihetünk a hírnökeinknek, a tündéreknek új királynéja van, aki egyáltalán nem hasonlít egyetlen elődjére sem.